

บทที่ ๒

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องนี้ออกเป็น ๒ ตอน คือ
ตอนที่ ๑ ว่าด้วยความเป็นมาและลักษณะของหลักสูตร ทรูศาสตร์ มหาลัยจิต จุฬาลง-
กรณ์มหาวิทยาลัย ตอนที่ ๒ ว่าด้วย งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ ๑ ความเป็นมาและลักษณะของหลักสูตร ทรูศาสตร์ มหาลัยจิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เริ่มทำการสอนใน ระดับปริญญา
ตรีศาสตร์ มหาลัยจิตขึ้นเป็นครั้งแรกในปีการศึกษา ๒๕๐๔ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิต
มหาลัยจิตทางสาขาวิชาต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของมหาวิทยาลัย ในการที่
จะผลิตนักวิชาการ นักวิจัย ผู้บริหาร อาจารย์รวมทั้งบุคลากรทางการศึกษาที่มีประสิทธิ-
ภาพและมาตรฐานทางวิชาการระดับสูง^๑

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้เปิดสอนหลักสูตร ตรีศาสตร์ มหาลัยจิตทางสาขา
จิตวิทยาและแนะแนว การนิเทศและบริหารการศึกษา โสภศาสตร์ศึกษาและสาขาวิจัยการศึกษา

พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้มีพระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง แผนกนิเทศและบริหารการ-
ศึกษา แผนกวิชาจิตวิทยา และแผนกวิชาโสภศาสตร์ศึกษา

พ.ศ. ๒๕๐๘ เปิดหลักสูตร ตรีศาสตร์ มหาลัยจิต สาขาวิจัยการศึกษา และ
เปิดทดลองหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นสูง

^๑จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตศึกษา ภาวะทรูศาสตร์, เอกสารบัณฑิตศึกษา,
(กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ที่รณสาร, ๒๕๒๕).

พ.ศ. ๒๕๑๑ เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสถิติการศึกษา
 มาตรฐานและการประเมินผลการศึกษา การนิเทศหลักสูตร และการสอน การ-
 สอนสังคมศึกษา พลศึกษา และประถมศึกษา

พ.ศ. ๒๕๑๕ เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคณิตศาสตร์ศึกษา
 วิทยาศาสตร์ศึกษา การบริหารวิทยาพยาบาล และการสอนภาษาไทย^๑

พ.ศ. ๒๕๒๑ เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา

พ.ศ. ๒๕๒๔ เปิดหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพื้นฐานการศึกษ-
 ษา และสาขาวิชาการศึกษา นอกกระบวน

ปัจจุบันนี้ บัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์ ได้เปิดสอนหลักสูตรปริญญาครุศาสตร
 มหาบัณฑิต รวม ๑๘ สาขาวิชา ดังนี้^๒

ภาควิชา	สาขาวิชา
จิตวิทยา	จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
บริหารการศึกษา	บริหารการศึกษา
	นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร
ประถมศึกษา	ประถมศึกษา
พยาบาลศึกษา	การบริหารการพยาบาล
พลศึกษา	พลศึกษา
มัธยมศึกษา	การสอนภาษาไทย

^๑บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ์, วิวัฒน์ ปานชุ่มจิตร และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์,
 บรรณาธิการ, งานมหาวิทยาลัย ของศาสตราจารย์ ดร.ประชุมสุข อ้าวอำรุง
 (กรุงเทพฯ : การพิมพ์พระนคร, ๒๕๒๒), หน้า ๘๓-๘๘.

^๒จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตศึกษาคณะครุศาสตร์, เรื่องเดียวกัน.

ภาควิชา	สาขาวิชา
	การสอนภาษาอังกฤษ
	การสอนสังคมศึกษา
	การศึกษาวิทยาสาตร์
	การศึกษาคณิตศาสตร์
วิจัยการศึกษา	วิจัยการศึกษา
	สถิติการศึกษา
	มาตรฐานการประเมินผลการศึกษา
	การศึกษานอกระบบโรงเรียน
สารัตถศึกษา	พื้นฐานการศึกษา
โสตทัศนศึกษา	โสตทัศนศึกษา
อุดมศึกษา	อุดมศึกษา

หลักสูตรการศึกษา^๑

หลักสูตรปริญญาตรีศาสตรมหาบัณฑิต เป็นหลักสูตรที่สูงกว่าระดับปริญญาตรี แบ่งเป็น ๒ แผน คือ

๑. แผน ก. ประกอบด้วยรายวิชาไม่น้อยกว่า ๒๔ หน่วยกิต และวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า ๘ หน่วยกิต แต่รวมกันแล้วต้องไม่น้อยกว่า ๔๔ หน่วยกิต

๒. แผน ข. ประกอบด้วยรายวิชาไม่น้อยกว่า ๔๔ หน่วยกิต ไม่ต้องทำวิทยานิพนธ์ แต่ต้องมีการสอบรวบยอด

เนื่องจากหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต มีจุดมุ่งหมายสำคัญคือ มุ่งผลิตผู้นำ

^๑จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, ระเบียบและประกาศสำหรับ
นิสิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐), หน้า ๔-๕

ทางการศึกษาที่ประกอบด้วยความรู้ความสามารถในศาสตร์เฉพาะสาขา เป็นยอด และพร้อมด้วยคุณธรรมเป็นเยี่ยม โดยเน้นให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการแสวงหา และบุกเบิกความรู้ใหม่ในศาสตร์ที่ว่าด้วยการศึกษา ดังจะเห็นได้จากทุกหลักสูตร (ยกเว้นหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารการศึกษาและสาขานิเทศ-การศึกษและพัฒนาหลักสูตร ที่เปิดโอกาสให้นิสิตเลือกได้ระหว่างการทำวิทยานิพนธ์กับการเรียนรายวิชาเพิ่มเติมแล้วสอบรวบยอด (Comprehensive Examination)) ได้กำหนดให้นิสิตที่เรียนรายวิชาครบถ้วนแล้ว จะต้องทำการวิจัยโดยอาศัยความรู้ที่เรียนมาผนวกกับความสนใจปัญหาการศึกษาของชาติ การวิจัยประเภทนี้เป็นส่วนหนึ่งของ การศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต ซึ่งนิยมเรียกกันว่า "วิทยานิพนธ์" (Thesis) ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญของหลักสูตร โดยกำหนดจำนวนหน่วยกิตวิทยานิพนธ์ถึง ๑๒ หน่วยกิต จากจำนวนหน่วยกิตรวมทั้งสิ้น ๔๔ หน่วยกิต^๑

การสอบรวบยอด^๒

นิสิตที่เข้าศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต ตามแผน ข. ทุกคนจะต้องสอบรวบยอดตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้

๑. การสอบรวบยอดประกอบด้วย การสอบข้อเขียนและการสอบปาก-
เปล่า

^๑สมหวัง พิธิยานวรัตน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, "การทำวิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต : สภาพปัจจุบัน" ใน การอบรมเกี่ยวกับการวิจัยหรือค้นคว้า
เพื่อทำวิทยานิพนธ์สำหรับนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒) หน้า ๑.

^๒จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย, เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๖-๑๗.

๒. คณะศึกษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย เป็นผู้พิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการสอบรวบยอด และจัดทำประกาศกำหนดวันเวลาสอบ ตามที่หัวหน้าภาควิชาเสนอ

๓. คณะกรรมการสอบรวบยอดประกอบด้วย อาจารย์บัณฑิตศึกษาในภาควิชา นั้น ๆ อย่างน้อย ๓ คน ในกรณีที่ภาควิชาเห็นสมควรอาจจะเสนอให้คณะศึกษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย แต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญภายนอกมาเป็นกรรมการอีก ๑ คนก็ได้ ทั้งนี้โดยมีหัวหน้าภาควิชาหรือผู้ที่หัวหน้าภาควิชามอบหมายทำหน้าที่ประธาน

๔. ผู้มีสิทธิสอบรวบยอด คือ นิสิตที่เรียนครบตามข้อกำหนดของการสอบรวบยอดที่กำหนดไว้ในแต่ละหลักสูตร

๕. ผลการสอบรวบยอด กำหนดเป็นสัญลักษณ์ "S" คือ สอบได้ และ "U" คือ สอบตก ผู้ที่สอบตกมีสิทธิสมัครสอบรวบยอดได้อีก ๑ ครั้ง หากปรากฏว่าสอบตกอีก จะต้องพ้นสภาพความเป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

ระยะเวลาการศึกษา^๑

ระยะเวลาสำหรับการศึกษาในหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ไม่ต่ำกว่า ๔ ภาคการศึกษาหรือเทียบเท่า และไม่เกิน ๑๐ ภาคการศึกษาหรือเทียบเท่า นับจากวันเปิดภาคการศึกษาแรกที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตรนี้ นิสิตที่ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรในกำหนดเวลาดังกล่าวจะหมดสภาพนิสิตโดยไม่ได้รับการผ่อนผันใด ๆ ทั้งสิ้น ยกเว้นนิสิตที่เข้าศึกษาก่อนปีการศึกษา ๒๕๒๐ ให้คงนำระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยการศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๑๗ เฉพาะหัวข้อระยะเวลาการศึกษามาใช้บังคับจนสิ้นปีการศึกษา ๒๕๒๔

การขอลาพักการศึกษา^๒

นิสิตที่ประสงค์จะลาพักการศึกษาจะต้องเข้าศึกษาแล้วอย่างน้อย ๑ ภาคการศึกษา และได้เกรดเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ๓ โดยยื่นคำร้องที่สำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย

^๑ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๖, ๓๒

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๓.

ภายใน ๒ สัปดาห์แรกของภาคการศึกษา ถ้าพ้นกำหนดดังกล่าวจะมีสิทธิ์ลาพักได้ก็ต่อเมื่อ

๑. ถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหาร
๒. มีความจำเป็นต้องเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อกิจการอื่นใดที่บัณฑิต

วิทยาลัยเห็นสมควร

๓. เจ็บป่วยจนต้องพักรักษาตัวติดต่อกันเกินกว่า ๓ สัปดาห์ ตามคำสั่งแพทย์
๔. มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น อาจได้รับพิจารณาให้ลาพักได้ แต่ทั้งนี้ ระยะเวลาที่ลาพักการศึกษานี้จะนับรวมอยู่ในระยะเวลาการศึกษาด้วย เว้นแต่ลาพัก ตามข้อ ๑. และจะต้องมีการชำระค่าธรรมเนียมการลาพักตามระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

การพ้นสภาพนิสิต^๑

ผู้ที่บัณฑิตวิทยาลัยรับเข้าศึกษา จะมีฐานะเป็นนิสิตตามสภาพใดสภาพหนึ่ง ดังนี้

๑. นิสิตสามัญ คือ ผู้ที่บัณฑิตวิทยาลัยรับเข้าเป็นนิสิตโดยสมบูรณ์ในแต่ละสาขาวิชา

๒. นิสิตทดลอง หมายถึง ผู้ที่บัณฑิตวิทยาลัยรับเข้าเป็นนิสิตทดลองศึกษาในแต่ละสาขาวิชาของหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

การพ้นจากสภาพการเป็นนิสิตของบัณฑิตวิทยาลัยมีดังนี้

๑. นิสิตทดลองศึกษา เมื่อสิ้นภาคการศึกษาแรกต้องสอบได้แต้มเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๓.๐๐ จึงจะเปลี่ยนสภาพเป็นนิสิตสามัญ มิฉะนั้นจะพ้นสภาพการเป็นนิสิตทันที

๒. นิสิตสามัญที่ได้แต้มเฉลี่ยต่ำกว่า ๒.๕๐ ในภาคการศึกษาแรก จะต้องพ้นสภาพนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

^๑เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๔-๓๑.

๓. นิสิตสามัญที่สอบได้แต้มเฉลี่ย ๒.๕๐ ขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๓.๐๐ เมื่อสิ้นภาคการศึกษาใด ๆ จะต้องทำแต้มเฉลี่ยสะสมให้ได้ ๓.๐๐ ในเวลา ๓ ภาคการศึกษาถัดไป มิฉะนั้นจะหมดสิทธิ์เรียนต่อ คือ ต้องพ้นสภาพนิสิตบัณฑิตวิทยาลัยนั่นเอง

๔. เมื่อครบกำหนดระยะเวลาศึกษาตามหลักสูตรแล้ว นิสิตที่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า ๓.๐๐ หรือยังสอบได้หน่วยกิตไม่ครบตามหลักสูตร จะต้องพ้นสภาพนิสิตทันที

๕. นิสิตที่ได้ผลการสอบวิทยานิพนธ์ ระดับ "ตก" จะต้องพ้นสภาพนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

๖. นิสิตที่สอบรวมยอดตกสองครั้ง ถือว่าพ้นสภาพความเป็นนิสิตบัณฑิตวิทยาลัย

๗. นิสิตที่มีได้เสนอวิทยานิพนธ์ในรูปแบบสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๑ ภาคการศึกษา หลังจากที่ได้รับผลการประเมินผลวิทยานิพนธ์เป็นสัญลักษณ์ "สม" ครบตามจำนวนหน่วยกิตวิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรแล้ว ต้องพ้นสภาพนิสิต

๘. นิสิตที่มีได้ชำระค่าธรรมเนียมการศึกษา ถือว่าพ้นจากสภาพนิสิตยกเว้นในกรณีที่พ้นสภาพนิสิตไม่เกิน ๑ ภาคการศึกษา อาจขอคืนสภาพการเป็นนิสิตได้เมื่อได้ชำระค่าธรรมเนียม และได้รับอนุมัติจากคณบดี

การวัดและประเมินผลการศึกษา^๑

ผลการสอบรายวิชา มีค่าเฉลี่ยชั้นและแต้มดังนี้

A	=	ดีมาก	=	๔	แต้ม
B	=	ดี	=	๓	แต้ม
C	=	พอใช้	=	๒	แต้ม
D	=	อ่อน	=	๑	แต้ม
F	=	ตก	=	๐	แต้ม

^๑ เรื่องเดียวกัน หน้า ๒๔-๒๕

นิสิตจะได้ F ในกรณีดังต่อไปนี้

๑. ถูกคัดเลือกว่าสอบตก
๒. ขาดสอบโดยไม่ได้รับอนุมัติจากคณะคณาธิการวิทยาลัย
๓. ไม่มีสิทธิเข้าสอบ เพราะเวลาเรียนไม่ถึงร้อยละ ๘๐
๔. ทำผิดข้อบังคับการสอบใดของคณะและถูกคัดเลือให้สอบตก

ถ้าการวัดผลวิชานั้นยังไม่สมบูรณ์ นิสิตจะได้สัญลักษณ์ I ในกรณีต่อไปนี้

๑. เจ็บป่วยในระหว่างการสอบ โดยมีใบรับรองแพทย์และได้รับอนุมัติให้ลาป่วยได้

๒. อาจารย์ผู้สอนและหัวหน้าภาควิชาให้เหตุผล เนื่องจากนิสิตทำงานที่เป็นส่วนประกอบของวิชานั้นไม่สมบูรณ์

๓. ขาดสอบโดยเหตุสุดวิสัย และครบคือนุมัติ

ผู้ที่ได้สัญลักษณ์ I จะต้องสอบหรือทำงานเพิ่มเติมให้เสร็จ เพื่อให้อาจารย์ผู้สอบรายงานผลการสอบได้ภายใน ๒ สัปดาห์แรกของภาคการศึกษาถัดไป มิฉะนั้นจะเปลี่ยนจาก I เป็น F โดยอัตโนมัติ

ในกรณีที่นิสิตสอบรายวิชาบังคับได้ D และ F นิสิตจะต้องลงทะเบียนเข้าศึกษารายวิชานั้นซ้ำอีก

สำหรับผลการสอบวิทยานิพนธ์ กำหนดไว้ ๔ ระดับ คือ

ดีมาก (Very Good)

ดี (Good)

ผ่าน (Pass)

ตก (Failure)

ตอนที่ ๒ รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในที่นี้จะกล่าวถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสูญเปล่าทางการศึกษา และ

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบ และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคัน และการเรียนซ้ำกว่ากำหนด โดยแยกเป็นงานวิจัยในประเทศ และงานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ให้ความสนใจในเรื่องโอกาสการสำเร็จการศึกษามากขึ้น จะเห็นได้จากในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ วิทยุวิทยุ สารวัตร^๑ ได้ทำการศึกษานี้ที่ออกจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๙๙-๒๕๐๓ พบว่าจากจำนวนนิสิตทั้งหมด ๓,๘๒๒ คน มี ๑,๑๓๙ คน หรือร้อยละ ๒๙.๘๐ ที่สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา/มี ๑,๖๘๓ คน หรือร้อยละ ๔๔.๘๐ สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลา/และมีจำนวน ๙๘๖ คน หรือร้อยละ ๒๕.๘๐ ที่ตกออกกลางคัน และต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ วิทยุวิทยุ สารวัตร^๒ ได้ศึกษาพบว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๐๕ บัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาร้อยละ ๓๙.๐๙ จากข้อค้นพบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ามีนิสิตเป็นจำนวนมากที่สำเร็จการศึกษาล่วงกำหนดเวลาและออก-

^๑ Pinyo Satorn, "An Investigation of the Success in College Study as Compared With the Pre-University Final Examination Scores of Bachelor's Degree Program Students, Who Left Chulalongkorn University from 1956-1960" Research Report Series of the Faculty of Education, Chulalongkorn University, Bangkok, 1961.

^๒ Pinyo Satorn, "A Preliminary Study of Wastage in Chulalongkorn University" (C.U.W.1963) Memiographed Report, Department of Educational Research, Faculty of Education, Chulalongkorn University, 1963.

กลางกัน ซึ่ง ประชุมสุข อ้าวอ่ำรุง และคณะ^๑ กล่าวไว้ว่า การตกออกกลางกัน หรือไม่สำเร็จการศึกษานั้น เป็นสาเหตุของความสูญเสียไปทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ส่วนการสอบตกซ้ำชั้นนั้น เป็นความสูญเสียไปโดยโอกาสเท่านั้น และจากการศึกษาความสัมพันธ์ของนิสิตที่เข้าศึกษาและสำเร็จการศึกษารุ่นปีการศึกษา ๒๔๙๕-๒๕๐๔ ของมหาวิทยาลัยในประเทศไทย ผลการวิจัยปรากฏว่ามีค่าเรโซประสิทธิภาพเท่ากับ ๐.๙๐ เรโซความสูญเสียไปเท่ากับ ๐.๒๔ และพบว่ารัฐต้องสูญเสียเงินไปทั้งหมดประมาณ ๔๕.๕ ล้านบาท นอกจากนี้ยังพบว่าการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของไทยรุ่นปี ๒๔๙๕-๒๕๐๔ เกิดความสูญเสียไปทางการออกกลางกัน ไม่ใช่การสอบตกซ้ำชั้น

นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นปรากฏว่าในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ วรณี สัตยวิวัฒน์^๒ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การบ่งชี้ลักษณะความสูญเสียไปทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อบ่งชี้ความสูญเสียไปทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล โดยแยกให้เห็นว่าความสูญเสียไปทางการศึกษาอยู่ในรูปการเรียนช้ากว่ากำหนด หรือออกกลางกัน หรือทั้งสองลักษณะ รวมทั้งคำนวณจำนวนเงินที่รัฐต้องเสียไปเนื่องจากการออกกลางกัน หรือเรียนช้ากว่ากำหนด และคำนวณหาเรโซประสิทธิภาพ และ เรโซความสูญเสียไปทางการศึกษาของคณะต่าง ๆ ในแต่ละรุ่นปีการศึกษา และทดสอบสมมุติฐานโดยการทำการ

^๑ Prachoomsuk Achava-amrung and Others, "The Relationship of the University Input and Output Concerning Student Enrollment and Graduates in Thailand (1955-1961) (U.W. 1968)", A Research Report, Department of Educational Research, Faculty of Education, Chulalongkorn University, (Bangkok : 1968)

^๒ วรณี สัตยวิวัฒน์, "การบ่งชี้ลักษณะความสูญเสียไปทางการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล".

ทดสอบที่ (t-test) ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยมหิดล มีความสูญเสียทางการศึกษาทั้งสองลักษณะ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายคณะพบว่า คณะพยาบาลศาสตร์ ไม่มีความสูญเสียทางการศึกษาทั้งสองลักษณะ คณะเภสัชศาสตร์ มีความสูญเสียทางสองลักษณะ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ และคณะสาธารณสุขศาสตร์ มีความสูญเสียในค่านการออกกลางคืน คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล (หลักสูตรปริกส์คลินิกและคลีนิก) มีความสูญเสียทางการศึกษาในด้านเรียนช้ากว่ากำหนดเพียงลักษณะเดียวเท่านั้น รัฐต้องสูญเสียเงินเนื่องจากนักศึกษาคณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะเทคนิคการแพทย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ และคณะพยาบาลศาสตร์ รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๘-๒๕๑๐ เรียนช้ากว่ากำหนดและออกกลางคืน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓,๔๕๐,๔๑๖ บาท และรัฐต้องสูญเสียเงินเนื่องจากนักศึกษาแพทย์ (หลักสูตรปริกส์คลินิกและคลีนิก) คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล เรียนช้ากว่ากำหนดและออกกลางคืน ๓ รุ่น (๒๕๑๐-๒๕๑๒) รวมเป็นเงิน ๓,๘๖๕,๗๕๖ บาท

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์^๑ ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวประกอบด้านเพศ อายุ อาชีพบิดามารดา ภูมิลำเนา คะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ และอันดับการเลือกกับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษา ซึ่งมีอยู่ ๓ ลักษณะคือ สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา สำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาและไม่สำเร็จการศึกษาหรือตกออกกลางคืน ตลอดจนเพื่อเปรียบเทียบโอกาสสำเร็จการศึกษาระหว่างนักศึกษาที่มีตัวประกอบระดับต่าง ๆ กัน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักศึกษาหลักสูตร ๔ ปี ที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยขอนแก่น

^๑สัมพันธ์ พันธุ์พฤกษ์, "ความสัมพันธ์ระหว่างตัวประกอบกับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยภูมิภาค : การเปรียบเทียบระหว่างมหาวิทยาลัยขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๔-๒๕๑๒ และที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ รุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๔-๒๕๑๑ รวมทั้งหมด ๒,๗๘๗ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้ที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญ ยกเว้นคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และคณะวิทยาศาสตร์ สาขาธรณีวิทยา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เท่านั้น และนักศึกษาชายและหญิงมีโอกาสสำเร็จการศึกษาในแต่ละลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยที่นักศึกษาหญิงมีโอกาสสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลามากกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญ ในขณะที่ตัวประกอบด้านอันดับการเลือกส่วนมากไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ยกเว้นคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เท่านั้น และนักศึกษาที่เลือกเข้าศึกษาในอันดับต่างกันส่วนมากมีโอกาสสำเร็จการศึกษาในแต่ละลักษณะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนตัวประกอบด้านอายุ อาชีพบิดามารดา ภูมิลำเนาและคะแนนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มีความสัมพันธ์กับลักษณะการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาบางคณะในแต่ละมหาวิทยาลัย และนักศึกษาที่มีระดับตัวประกอบต่างกันบางคู่มีโอกาสสำเร็จการศึกษาในบางลักษณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ศิริชัย กาญจนวาสี^๑ ได้ทำการวิจัยเพื่อระบุหาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคัน และการสอบตกซ้ำชั้นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรประกอบด้วยนักเรียนสอบตกซ้ำชั้นจำนวน ๓๔๓ คน และนักเรียนออกกลางคันจำนวน ๒๓๓ คน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นรายบุคคลโดยอาศัยแบบสัมภาษณ์

^๑ศิริชัย กาญจนวาสี, "องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคัน และสอบตกซ้ำชั้นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐).

ซึ่งเป็นภาคส่วนประมาณค่าที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง และสังเกตสภาพทางบ้านและโรงเรียน นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ตัวประกอบด้วย วิธีตัวประกอบสำคัญและหมุนแกนตัวประกอบแบบ ออโรทอนอล ด้วยวิธีแวนแมกซ์ ปรากฏข้อค้นพบดังนี้

๑. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการสอบตกซ้ำชั้นของนักเรียนมี ๒ องค์ประกอบ คือ คุณลักษณะของครู สภาพเศรษฐกิจและสังคม การเรียนการสอน การจัดการศึกษาของโรงเรียน คุณลักษณะของนักเรียนและสภาพโรงเรียน

๒. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการออกกลางคันของนักเรียนมี ๒ องค์ประกอบ คือ การจัดการศึกษาของโรงเรียน คุณลักษณะของนักเรียน การเรียน-การสอน ความสัมพันธ์ในครอบครัว สภาพเศรษฐกิจและสังคม และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับครู

๓. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มสอบได้และกลุ่มสอบตกใน กรุงเทพมหานคร มีประสิทธิภาพเชิงสถิติปัญหาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ในปีเดียวกันนี้ เสาวณีย์ คิสุวรรณ^๑ ได้ศึกษาเกี่ยวกับโอกาสความสำเร็จ การศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พร้อมทั้งเปรียบเทียบโอกาสความสำเร็จ การศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีภูมิหลังต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากร ประกอบด้วยนิสิตคณะครุศาสตร์ นิเทศศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ และการบัญชี รัฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ ที่เข้าศึกษารุ่นปีการศึกษา ๒๕๐๙ ถึง ๒๕๑๑ จำนวน ๙๙๒ คน เก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยทะเบียนและสถิติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทดสอบความแตกต่างของโอกาสสำเร็จการศึกษาด้วยสถิติ ทาคี (Z -test) ผลการวิจัยพบว่า

^๑ เสาวณีย์ คิสุวรรณ, "โอกาสสำเร็จการศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย : การเปรียบเทียบ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๐).

๑. นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีโอกาสสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา หลังกำหนดเวลา และออกกลางคันเป็น .๖๐, .๒๔ และ .๑๒ ตามลำดับ

๒. นิสิตหญิงมีโอกาสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาสูงกว่านิสิตชาย อย่างมีนัยสำคัญ ในทางตรงข้ามนิสิตชายมีโอกาสำเร็จการศึกษหลังกำหนดเวลา และออกกลางคัน สูงกว่านิสิตหญิงอย่างมีนัยสำคัญ

๓. นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโดยส่วนรวม และรายคณะที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนในส่วนกลาง และจากโรงเรียนในส่วนภูมิภาค มีโอกาสสำเร็จการศึกษาในแต่ละรายลักษณะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ทรงศรี สนธิทรัพย์^๑ ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ระหว่างนิสิตนักศึกษาปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตร กับผู้ที่สำเร็จการศึกษหลังกำหนดเวลาของหลักสูตร ในมหาวิทยาลัย โดยใช้แบบสอบถามซึ่งดัดแปลงมาจาก MPCU แบบ C (The Mooney Problems Check Lists form C) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหามัถถิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที (t-test) ปรากฏข้อค้นพบดังนี้

๑. นิสิตนักศึกษาปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตร มีปัญหาส่วนตัวมากกว่าผู้ที่สำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตรในหมวดการเงิน บ้านและสภาพความเป็นอยู่ในครอบครัว ($P < .01$)

๒. นิสิตนักศึกษาชายปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตรมีปัญหาส่วนตัวมากกว่านิสิตนักศึกษาชายปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตรในหมวดการเงิน ($P < .01$)

^๑ ทรงศรี สนธิทรัพย์, "การเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ระหว่างนิสิตนักศึกษาปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตร กับผู้ที่สำเร็จการศึกษากำหนดเวลาของหลักสูตรในมหาวิทยาลัย".

๓. นิสิตนักศึกษาหญิงปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาของหลักสูตรมีปัญหาส่วนตัว มากกว่านิสิตนักศึกษาหญิงปีสุดท้ายที่จะสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตรในหมวดบ้านและสภาพความเป็นอยู่ในครอบครัว ($P < .01$)

๔. ในกลุ่มผู้ที่จะสำเร็จการศึกษาหลังกำหนดเวลาของหลักสูตร พบว่า นักศึกษาชายมีปัญหามากกว่านักศึกษาหญิงในหมวดเพศ ($P < .05$) และหมวดการเงิน ($P < .01$)

๕. ในกลุ่มผู้ที่จะสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาของหลักสูตร พบว่า นักศึกษาชายมีปัญหาส่วนตัวมากกว่านักศึกษาหญิงในหมวดการเงินและเพศ ($P < .01$) แต่มีปัญหาส่วนตัวน้อยกว่าในหมวดอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน ($P < .05$)

๖. โดยส่วนรวมพบว่า นักศึกษาชายมีปัญหาส่วนตัวมากกว่านักศึกษาหญิงในหมวดการเงิน เพศ ($P < .01$) และ รวมทุกหมวด ($P < .05$) แต่มีปัญหาส่วนตัวน้อยกว่าในหมวดอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตน ($P < .05$)

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ศศิธร แม้นสงวน^๑ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบ ภูมิหลังของบัณฑิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง กับกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ โดยใช้ประชากรรวม ๒,๔๘๖ คน ที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๘ และสภาพมหาวิทยาลัยอนุ- มัติ ให้สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๒๑ วิเคราะห์ข้อมูลแยกตามคณะโดยการ วิเคราะห์แบบจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) และการทดสอบ แบบไคสแควร์ (Chi - Square) รวมทั้งหมด ๘ คณะ ผลการวิจัย พบว่า

^๑ศศิธร แม้นสงวน, "การศึกษาเปรียบเทียบภูมิหลังของบัณฑิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงกับกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิต- วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓).

๑. อายุ รายได้ ในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ วุฒิเดิมก่อนเข้าศึกษา ลำดับที่
การเป็นบุตร จำนวนพี่น้องที่กำลังศึกษาอยู่ จำนวนพี่น้องที่ได้รับการศึกษาถึงชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ ๕ หรือเทียบเท่า ระดับการศึกษาของบิดา มารดา ในแต่ละคณะ ทุกคณะ
เป็นตัวแปรที่ไม่สามารถนำมาจำแนกกลุ่มของบัณฑิต ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนสูง กับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ออกจากกันได้อย่างมีนัยสำคัญ ($P >$
๐.๐5)

๒. สถานภาพสมรสของบัณฑิต ในขณะที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยราม
คำแหง ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ
เรียนต่ำ พบว่า ในคณะนิติศาสตร์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
($P < ๐.๐5$) แต่ในคณะศึกษาศาสตร์ บริหารธุรกิจ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ มนุษย-
ศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

๓. อาชีพของบัณฑิต ในขณะที่กำลังศึกษาของกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการ-
เรียนสูง และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ ของแต่ละคณะทั้ง ๘ คณะ ไม่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($P > ๐.๐5$)

๔. ลักษณะการมาศึกษาของบัณฑิต ซึ่งแยกเป็นมาเรียนสม่ำเสมอที่มหา-
วิทยาลัย มาเป็นครั้งคราว ไม่ได้มาเรียนเลย และศึกษาด้วยตนเองที่บ้าน หรือ
ศึกษาทางวิทยุ โทรทัศน์ ไม่ได้มาเรียนเลยแต่ติดตามฟังบรรยายสรุปจากศูนย์โครง
การอาจารย์สัญญาจร พบว่า คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะบริหารธุร-
กิจ ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
ต่ำ ของแต่ละคณะไม่แตกต่างกัน ($P > ๐.๐5$) แต่ในคณะนิติศาสตร์ คณะเศรษฐ-
ศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะรัฐศาสตร์ พบว่า ลักษณะการมาศึกษาของบัณฑิต
ของแต่ละคณะ ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผล
ทางการเรียนต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ เพ็ญศิริ ค่านชนะ^๑ ได้ประเมินโครงการให้ทุนอุดหนุนการศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ไม่ปรากฏความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา ของผู้รับทุนในรุ่นปี ๒๕๑๑-๒๕๑๕ กล่าวคือ ผู้รับทุนทุกคนสามารถสำเร็จการศึกษา แต่แนวโน้มของอัตราความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาในรุ่นหลัง ๆ มีค่าสูงขึ้น ท่านองเดียวกัน แนวโน้มของอัตราส่วนประสิทธิภาพทางการศึกษาของผู้รับทุนในระยะแรก ๆ คือผู้รับทุนรุ่นปีการศึกษา ๒๕๑๑-๒๕๑๓ ปรากฏค่าอัตราส่วนประสิทธิภาพ มีค่าเป็น ๑ แสดงให้เห็นว่าผู้รับทุนการศึกษาทุกคนสามารถสำเร็จการศึกษากายใน ๔ ภาคเรียน แต่ในรุ่นหลัง ๆ พบว่า อัตราส่วนประสิทธิภาพทางการศึกษามีค่าต่ำลง แสดงว่าผู้รับทุนการศึกษาในรุ่นหลัง ๆ ใช้เวลาในการศึกษามากกว่า ๔ ภาค และพบว่า สาเหตุของความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา ซึ่งเกิดขึ้นเนื่องจากผู้รับทุนที่ไม่สำเร็จการศึกษามีส่วนมากพ้นสภาพการเป็นนิสิต เนื่องจากทำวิทยานิพนธ์ไม่เสร็จตามกำหนดเวลา และสาเหตุนี้ก็เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ประสิทธิภาพทางการศึกษาของผู้รับทุนการศึกษามีค่าต่ำ เพราะผู้รับทุนการศึกษาใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์มาก จึงไม่สามารถสำเร็จการศึกษากายในกำหนดเวลาขั้นต่ำของหลักสูตรได้ สำหรับสาเหตุที่ทำให้ นิสิตไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จทันกำหนดเวลานั้น สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี^๒ ได้สัมภาษณ์นิสิตบัณฑิตจำนวน ๓๓ ราย ที่มารับบริการจากโครงการให้ค่าปรึกษาท่านการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ ของแผนกวิชาวิจัยการศึกษา เมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๐ พบว่า นิสิตบัณฑิตส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจในการทำวิทยานิพนธ์ มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการทำวิทยานิพนธ์ อันเป็นลักษณะที่ไม่พึงประสงค์

^๑เพ็ญศิริ ค่านชนะ, "การประเมินโครงการให้ทุนอุดหนุนการศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย", (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔), หน้า ๒๔.

^๒สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และศิริชัย กาญจนวาสี, "การทำวิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต : สภาพปัจจุบัน" หน้า ๑-๒๔.

ของหลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต และภายในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับสภาพการทำวิทยานิพนธ์ของครุศาสตร์มหาบัณฑิต เก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะอาจารย์และนิสิตบัณฑิตศึกษาค้นคว้าวิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจากการวิจัยพบว่า

๑. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ๑ คน มีนิสตกภายใต้ความดูแลถึง ๒ คน และโดยเฉลี่ยนิสิต ๔ คน สามารถทำวิทยานิพนธ์ได้เสร็จและสำเร็จการศึกษาทันเวลา

๒. ในแง่ภาระงานและความพร้อมในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า นิสิตส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๗๓ ไม่ได้ทำงานเลยในขณะที่ทำวิทยานิพนธ์ มีเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้นที่ทำงานประจำไปพร้อม ๆ กับการทำวิทยานิพนธ์ ในด้านความพร้อมในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า กลุ่มนิสิตร้อยละ ๔๔ มีความพร้อม ในด้านระเบียบวิธีวิจัย มีเพียงร้อยละ ๒๔ เท่านั้นที่มีความมั่นใจในการใช้สถิติในการทำวิทยานิพนธ์

๓. การได้มาซึ่งหัวข้อวิทยานิพนธ์ โดยหลักतरแล้วในการทำวิทยานิพนธ์นั้นมุ่งให้นิสิตได้เลือกปัญหาที่ตรงกับความถนัดและความสนใจของตนเองเป็นสำคัญ แต่จากการวิจัยพบว่า นิสิตส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๗๓.๕๓ รายงานว่าหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่ทำนั้นตรงกับความสนใจของตนเอง ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ ๒๖.๔๗ ให้สัมภาษณ์ว่า หัวข้อเหล่านั้นไม่ตรงกับความสนใจ หรือไม่เคยสนใจมาก่อนเลย

๔. การได้มาซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษา กลุ่มตัวอย่างอาจารย์ร้อยละ ๕๔.๔๔ รายงานว่าได้รับนิสิตในความดูแลให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยได้รับมอบหมายตามความเหมาะสม ร้อยละ ๓๕.๔๘ ให้สัมภาษณ์ว่าได้มาโดยการมอบหมายประกอบความเห็นของนิสิต มีเพียงร้อยละ ๑๐ เท่านั้นที่นิสิตสามารถเลือกอาจารย์ที่ปรึกษาเองโดยอิสระ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างนิสิตร้อยละ ๗๐ รายงานว่า ได้อาจารย์ที่ปรึกษาโดยการมอบหมายตามความเหมาะสม รองลงมาร้อยละ ๒๔ ให้สัมภาษณ์ว่าได้เลือกอาจารย์ที่ปรึกษาเองโดยเสรี

๕. วิธีพบอาจารย์ที่ปรึกษา กลุ่มตัวอย่างอาจารย์ร้อยละ ๖๑.๕๐ ให้คำปรึกษาแก่นิสิตเป็นรายบุคคล รองลงมาร้อยละ ๓๘.๑๐ ใ้ให้คำปรึกษาแก่นิสิตเป็นรายบุคคลและทีมผสมกันตามความเหมาะสม กลุ่มตัวอย่างอาจารย์ร้อยละ ๔๘ ให้

คำปรึกษาโดยมีกรรมการคณาจารย์ล่วงหน้า รองลงมาร้อยละ ๓๑ ถ้าอาจารย์ว่างเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เลย มีเพียงร้อยละ ๒๒ เท่านั้น ที่ประกาศเวลาว่างให้นักศึกษาเข้ารับคำปรึกษา โดยทั่วไปอาจารย์ที่ปรึกษาใช้หลายวิธีประกอบกัน

๖. ลักษณะคำปรึกษาเกี่ยวกับการเขียนวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๙๔ ให้แนวทางในการเขียนและให้นักศึกษาเขียนเอง รองลงมา ร้อยละ ๒๒ ไม่ใคร่ให้คำแนะนำในการเขียนเลย มีร้อยละ ๔ ที่ชี้บอกและวางแนวทางการเขียนให้นักศึกษาเลยตั้งแต่ต้น

๗. คุณภาพของอาจารย์ที่ปรึกษาในทัศนะของนิสิต พบว่า นิสิตมีทัศนะว่า อาจารย์ที่ปรึกษาของตนมีคุณภาพดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความสามารถ คุณภาพของคำนิเทศก์ และทัศนคติของอาจารย์ต่อเรื่องที่ทำ ความตรงเวลา แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าอาจารย์ที่ปรึกษาให้เวลาแก่นิสิตอยู่ในระดับปานกลาง

๘. กระบวนการอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์ของนิสิต กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นว่าเป็นกระบวนการที่ยืดเยื้อล่าช้าจนให้สิ้นลง ให้ความเห็นอิสระทางวิชาการแก่แผนกวิชาให้มากยิ่งขึ้น ค่าฐานนิยมของระยะเวลาสำหรับการพิจารณาหัวข้อวิทยานิพนธ์ของแผนกวิชาเท่ากับ ๒ สัปดาห์ และค่าฐานนิยมของระยะเวลาสำหรับหัวข้อจากแผนกวิชาได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเท่ากับ ๑ เดือน ค่าต่ำสุด ๒ เดือน และค่าสูงสุดมากกว่า ๔ เดือน กลุ่มตัวอย่างอาจารย์ส่วนใหญ่ ถึงร้อยละ ๙๕ เห็นว่าแผนกวิชาควรได้พิจารณาหัวข้อวิทยานิพนธ์ก่อน แล้วให้คณะกรรมการบัณฑิตประจำคณะกรรทาสถรพิจารณาอนุมัติ แล้วจึงส่งไปยังบัณฑิตวิทยาลัย จากนั้นบัณฑิตวิทยาลัยก็ส่งผลการพิจารณาขั้นสุดท้ายกลับมาสำนักงานบัณฑิตศึกษาประจำคณะ

๙. ด้านการวางแผนและปัญหาทางวิชาการ กลุ่มตัวอย่างนิสิตร้อยละ ๘๕ ได้วางแผนการทำวิทยานิพนธ์เฉพาะบางขั้นตอนเท่านั้น ปัญหาที่นิสิตประสบร่วมกันมากที่สุด คือ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยทั่วไปกลุ่มตัวอย่างนิสิตใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติการทดสอบค่าที (t-test) และโดยการกระจายร้อยละ ปัญหาที่เกิดจากการทำวิทยานิพนธ์รองลงมาได้แก่ การเก็บข้อมูลและการเขียนวิทยานิพนธ์ตามลำดับ

๑๐. การพิมพ์วิทยานิพนธ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างนิสิตถึงร้อยละ ๕๖ ใ้หน้าวิทยานิพนธ์ไปให้สำนักพิมพ์เอกชนเป็นผู้จัดทำให้ รองลงมาคือ คนภายนอกที่รู้จักเป็นผู้พิมพ์ให้ มีเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้นที่พิมพ์ด้วยตนเอง ค่าใช้จ่ายในการพิมพ์โดยทั่วไปประมาณ ๑๐๐๐ ถึง ๒๐๐๐ บาท ซึ่งจะแปรผันตรงกับความต้องการของวิทยานิพนธ์ในแง่ของระยะเวลาที่ใช้ในการพิมพ์ กลุ่มตัวอย่างร้อยละ ๕๕ รายงานว่าใช้เวลาในการพิมพ์ไม่เกิน ๓ สัปดาห์ ปัญหาในการพิมพ์ที่นิสิตประสบคือ พิมพ์ผิด หากคนพิมพ์ยาก คนพิมพ์พิมพ์ได้ไม่ตรงเวลา

๑๑. ระยะเวลาที่นิสิตใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างนิสิตซึ่งแบ่งกลุ่มที่ทำวิทยานิพนธ์ได้เสร็จทันเวลาในปีการศึกษา ๒๕๒๐ ใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์ถึง ๕ เดือนครึ่ง นิสิตส่วนใหญ่ใช้เวลาในการค้นคว้าวรรณคดี หรืองานเขียนที่เกี่ยวข้อง และการเขียนวิทยานิพนธ์และการพิมพ์ รองลงมาคือการเก็บข้อมูล และการขออนุมัติหัวข้อจากบัณฑิตวิทยาลัย

๑๒. เหตุผลที่นิสิตไม่สามารถทำวิทยานิพนธ์เสร็จทันเวลาใน ๑ ภาคการศึกษา กลุ่มตัวอย่างอาจารย์ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเพราะนิสิตทำงานประจำจึงไม่มีเวลาทำวิทยานิพนธ์ ส่วนเหตุผลอื่น ๆ เป็นเหตุผลปลีกย่อย เช่น นิสิตเสียเวลาหาหัวข้อ วิทยานิพนธ์เป็นอันมาก มีปัญหาสถิติ และการวิจัย เป็นต้น

๑๓. ปัญหาและข้อเสนอแนะ ในทัศนะของกลุ่มตัวอย่างอาจารย์มีความเห็นว่าอาจารย์ที่ปรึกษาประสบปัญหาเกี่ยวกับเวลาที่จะให้คำปรึกษา เพราะต้องทำงานทุกคืน นิสิตเองยังมีความรู้ทางด้านวิจัยและสถิติไม่เพียงพอ มีความสามารถในการเขียนวิทยานิพนธ์น้อย ในทัศนะของนิสิตเสนอแนะว่า อาจารย์ที่ปรึกษาควรจัดเวลาให้นิสิตพบอย่างเพียงพอ อาจารย์ขาดความรู้ที่ตรงกับหัวข้อที่วิจัย นิสิตควรจะต้องเตรียมตัวใน坎หลักสถิติ และการวิจัยเป็นอย่างดี มีการวางแผนล่วงหน้าทุกขั้นตอน และบัณฑิตวิทยาลัยควรปรับปรุงลดระยะเวลาในการพิจารณาอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตลอดจนเพิ่มทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ให้มากกว่าที่เป็นอยู่ สำหรับแผนกวิชาควรจัดการปฐมนิเทศก์ และมี นิมนิเทศก์เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์ด้วย

งานวิจัยในต่างประเทศ

อัลเบิร์ต ยูจีน จอห์นสัน? (Albert Eugene Johnson) ได้ศึกษาเปรียบเทียบภูมิหลัง สถานภาพทางเศรษฐกิจและการเงิน สถานภาพทางสังคม แรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการระหว่างนิสิต ๓ กลุ่มในมหาวิทยาลัยเบเกอร์ บาร์ควิน และแคนซัส (Baker University, Baldwin University and Kansas University) กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาใหม่ที่ลงทะเบียนเรียนในปี ๑๙๗๕, ๑๙๗๗ และ ๑๙๗๘ จำนวน ๔๕๐ คน โดยแบ่งนิสิตออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้เลื่อนชั้นไปเรียนชั้นปีที่ ๒ (Persister) จำนวน ๒๗๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๓ กลุ่มที่สมัครใจออกจากมหาวิทยาลัย (Voluntary Withdrawers) จำนวน ๖๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖ และกลุ่มที่ออกจากมหาวิทยาลัย เนื่องจากคะแนนทางวิชาการต่ำ (Academic Dropouts) จำนวน ๙๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑ ของจำนวนทั้งหมด ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษา ลำดับที่ในห้องเรียน คะแนนจากแบบสอบ ACT (American College Test) และเกรดเฉลี่ยสะสมในภาคเรียนแรกที่มหาวิทยาลัย ตัวแปรด้านภูมิหลังได้แก่ อายุ เพศ สถานภาพสมรส อาชีพบิดา อาชีพมารดา สถานภาพสมรสของผู้ปกครองในปัจจุบัน ความสัมพันธ์ในครอบครัว ตัวแปรด้านสถานภาพทางบ้าน เศรษฐกิจ-การเงิน ได้แก่ ค่าเล่าเรียน เงินยืม เงินช่วยเหลือจากรัฐและค่าใช้จ่ายของวิทยาลัยที่เรียกเก็บจากนักเรียนและผู้ปกครอง สำหรับตัวแปรด้านสถานภาพทางสังคมได้แก่ ดัชนีทั้งหมดของการมีส่วนร่วม (Overall Index of Cooperation) ความเป็นอิสระและความเป็นผู้นำ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์แบบจำแนกประเภทโดยการเพิ่มและลดตัวแปร

^๑ Albert Eugene. Johnson, "Freshmen Attrition At Baker University, A Discriminant Study of Persisters, Voluntary Withdrawers, and Academic Dropouts 1975, 1977, 1978." Dissertation Abstracts International vol.42 No.02 (August, 1981), pp.569A-570A.

เป็นขั้น ๆ (Stepwise Discriminant Analysis) ผลการวิจัยพบว่า สมการที่สามารถใช้ในการทำนายที่ดีที่สุดที่จะจำแนกกลุ่มนักศึกษาทั้ง ๓ กลุ่มออกจากกัน ประกอบด้วยตัวแปรทั้งหมด ๖ ตัว ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษา อาชีพบิดา ค่าใช้จ่ายของวิทยาลัยที่เรียกเก็บจากนักเรียนและผู้อุปการะ การเข้าไปมีส่วนร่วมในสมาคมและความผูกพันที่มีต่อสมาคม การตัดสินใจเลือกอาชีพและการทำนายของนักแนะแนว (Counselor) เกี่ยวกับผลสำเร็จในมหาวิทยาลัย ซึ่งสมการจำแนกประเภทที่ค้นพบคือ

$$\begin{aligned} \bar{Y} = & -7.35 + HS78HGPA (1.16356) + FATHSOCC (.71324) \\ & + UNMETFIG (-.01343) + GREEKAFP (.64533) + \\ & VOCAGOAL (.44520) + SUCINDEX (.01814) \end{aligned}$$

เมื่อ

HS78HGPA	หมายถึง เกรดเฉลี่ยสะสมของนักเรียนระดับ ๗ หรือ ๘
FATHSOCC	หมายถึง ระดับอาชีพของบิดา
UNMETFIG	หมายถึง ร้อยละของค่าใช้จ่ายในมหาวิทยาลัยที่เรียกเก็บจากนักเรียนและผู้อุปการะ
GREEKAFP	หมายถึง การมีส่วนร่วมในสมาคม
VOCAGOAL	หมายถึง การตัดสินใจเลือกอาชีพ
SUCINDEX	หมายถึง ดัชนี เกี่ยวกับการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

คาโรลีน แมคกรอว์. คาร์เตอร์^๑ (Carter, Carolyn Mc Graw)

ได้ศึกษาภูมิหลังเกี่ยวกับความผูกพันกับญาติพี่น้อง งานที่ทำก่อนมาศึกษา ความสามารถ

^๑ Carolyn Mc Graw, "Success Characteristics of Baccalaureate Nursing Graduates" Dissertation Abstracts International Vol.42 No.08 (February, 1982), p.3455-A.

ในการปรับตัวตามบทบาทของครอบครัว พื้นฐานของความสำ เร็จและการยึดถือศาสนา ของคนนิวกำที่สำ เร็จการศึกษาจากหลักสูตรการพยาบาล นอกจากนี้ยังได้ทำการศึกษา ภูมิหลังของกลุ่มพยาบาลที่ประสบผลสำ เร็จในการศึกษาและการทำงาน การวิจัยเชิง สำ รวจครั้งนี้ใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจากพยาบาลที่สำ เร็จการศึกษาจากโปรแกรมการ พยาบาล จำนวน ๖๖ คน ซึ่งจำแนกออกเป็น ๒ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม Generic Graduate จำนวน ๕๐ คน และกลุ่ม R.N Graduate จำนวน ๑๖ คน จากการ วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นหญิง มีชาย ๑ คน อายุในขณะลงทะเบียนเรียนของ กลุ่ม Generic อยู่ระหว่าง ๑๗-๒๓ ปี ในขณะที่กลุ่ม R.N Graduate มีอายุระหว่าง ๒๐-๓๕ ปี นิสิตส่วนใหญ่เป็นโสด และไม่มีบุตร และมาจากชุมชนชนวนิวกำที่พัฒนาแล้ว ในคานของตัวแปรที่ศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมในครอบครัว และมีความผูกพันชั้ กับครอบครัวอย่างแน่นแฟ้น และส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีบิดาเป็นหัวหน้าครอบครัว และบิดามารดาอยู่ด้วยกัน มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด การที่กลุ่มตัวอย่างทำงาน อย่างขยันขันแข็งเป็นผลที่ได้รับสัมผัสมาจากผู้ปกครอง และพบว่ากลุ่มตัวอย่างมากกว่า ครึ่งเป็นรุ่นแรกที่สำ เร็จการศึกษา จากวิทยาลัย

เอลิเซีย เปเรซ โอฟิม^๑ (Opheim, Alicia Perez) ได้ศึกษาองค์ ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการศึกษานักเรียนระดับสูงกว่ามัธยมศึกษา (Post secondary Education) หลักสูตร ๔ ปี ของมหาวิทยาลัยเคนซัส ที่ลงทะเบียนในระหว่าง ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๑๙๗๔ ถึงภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๑๙๗๕ โดยแบ่งนิสิต ออกเป็น ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ ๑ ใ้แก่นิสิตที่ลงทะเบียนในปี ๑๙๗๕ จำนวน ๔๕ คน

^๑ Alicia Perez. Opheim, "A Study of Some Factors Which May Influence the Success of Undergraduate Mexican American Student At Kensus State University." Dissertation Abstracts International Vol.42 No.8 (February, 1980), p.4459-h.

กลุ่มที่ ๒ ได้แก่นิสิตที่ลงทะเบียนเรียน และออกจากมหาวิทยาลัยในระหว่างปี ๑๙๗๔-๑๙๗๘ จำนวน ๓๑ คน เก็บรวบรวมข้อมูลจาก ผลการสอบแบบสอบ ACT (American College Test Student Profile Reports) ใบรายงานผลการเรียน (University Transcript) แบบสำรวจภูมิหลังด้านภาษาและวัฒนธรรม จากการวิจัยในส่วนของนิสิตกลุ่มที่ ๑ พบว่า ส่วนใหญ่ของผู้ตอบมีบ้านอยู่ห่างจากมหาวิทยาลัย ๒๐๑ ไมล์ มาจากครอบครัวที่มีบุตรตั้งแต่ ๓ คนขึ้นไป มีสุขภาพร่างกายและอารมณ์ดี มีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ชุมชนและมหาวิทยาลัยมุ่งหวังไว้ แต่อย่างไรก็ตามพบว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๑ ไม่เข้าร่วมในกิจกรรมทางวิชาการ และการประชุมของสภานิสิต ตลอดจนไม่ได้รับประโยชน์จากริการให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน สุขภาพและบริการเพื่อความสร้างสรรค์ นอกจากนี้นิสิตส่วนใหญ่ต้องการที่จะศึกษาถึงระดับปริญญาตรี มี ๑ ใน ๔ ของนิสิตต้องการศึกษาต่อถึงระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ ๒ ผลการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างต้องทำงานเต็มเวลา มีความพอใจกับสถานภาพในปัจจุบันแต่ก็เสียใจที่ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน เหตุผลสำคัญที่ทำให้ห้องออกจากมหาวิทยาลัยคือ ไม่แน่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองต้องการและคาดหวังในอนาคต

จีนอท์, เลกท์ เคนนิส^๑ (Jeanotte, Leigh Dennis) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ทำให้ นิสิตอินเดียแอนออเมริกัน ออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันหรือสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย นอร์ท ดาโกตา (North Dakota University) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ นิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในระหว่างปี ๑๙๗๐-๑๙๗๕ โดย

Leigh Dennis. Jeanotte, "A Study of the Contributing Factor Relating Why American Indian Students Drop Out of Graduate From Educational Program At the University of North Dakota." Dissertation Abstracts International Vol. 42 No.4 (October, 1981), p.1508-A

จำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๒ กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่ออกกลางคันจำนวน ๗๑ คน และ สำเร็จการศึกษาจำนวน ๔๕ คน ผู้วิจัยได้คัดลอกข้อมูลจากหน่วยทะเบียนของมหาวิทยาลัย ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโคสแควร์ และทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยสถิติที (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ ผลการวิจัย พบว่า

๑. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านอายุ, สถานภาพสมรส และจำนวนสมาชิกที่ต้องรับผิดชอบ
๒. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้าน เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษา และคะแนนจากแบบสอบ ACT (American College Testing Score)
๓. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้าน เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับวิทยาลัย อัตราจำนวนชั่วโมงในแต่ละภาคเรียน จำนวนภาคเรียนที่ลงทะเบียน ความเหมาะสมของเนื้อหาวิชา จุดมุ่งหมายในอาชีพ วิธีการเรียน สถานที่ศึกษา การได้รับความช่วยเหลือด้านการเงิน ถูกรับรองในด้านการช่วยเหลือด้านการเงินและการจ่ายเงิน รูปแบบการให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกในครอบครัว การเข้าร่วมในกิจกรรมของสังคม ความช่วยเหลือของอาจารย์ที่สอน รวมทั้งบริการที่ได้รับจากมหาวิทยาลัย และชุมชน
๔. อายุในขณะที่ศึกษาในวิทยาลัยเป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มนิสิต ๒ กลุ่มที่ศึกษา พบว่า พวกที่มีอายุมากกว่าจะประสบผลสำเร็จในการศึกษา
๕. สามารถที่จะใช้ เกรดเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษา และคะแนนจาก ACT เป็นตัวทำนายได้ว่าจะสำเร็จการศึกษาหรือไม่
๖. การกำหนดจุดมุ่งหมายของอาชีพในอนาคต และการที่เนื้อหาที่กำหนดให้เรียนในหลักสูตรตรงกับความต้องการของนิสิต เป็นตัวแปรที่สามารถใช้ทำนายผลสำเร็จในการศึกษาได้
๗. ความสามารถในการเลือกวิธีเรียนที่เหมาะสม สถานที่ที่ใช้สำหรับศึกษาค้นคว้า และจำนวนเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้ประสบผลสำเร็จในการศึกษา

๘. บริการที่นิสิตได้รับจากมหาวิทยาลัย และความพึงพอใจของนิสิตต่อบริการที่มหาวิทยาลัยจัดให้ เป็นองค์ประกอบที่ทำให้ประสบผลสำเร็จ

ทิลเลทท์, บิลล์ เกลนน^๑ (Tillett, Bill Glenn) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการสำเร็จหรือไม่สำเร็จการศึกษาของนักศึกษาโปรแกรมกฎหมายอาญา จำนวน ๒๘๒ คน ในมหาวิทยาลัยเขตตะวันตกกลาง (Mid-Western University) โดยทำการศึกษาในมิติของ องค์ประกอบเกี่ยวกับคุณสมบัติประจำตัว องค์ประกอบด้านการปรับตัวกับสภาพแวดล้อม องค์ประกอบด้านแรงจูงใจ องค์ประกอบที่ไม่ใช่ความรู้ทางวิชาการ (Non-Academic Factors) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทั้งหมดที่ศึกษาสามารถนำมาใช้ทำนายผลสำเร็จทางการศึกษาของนิสิตทั้งสองกลุ่มได้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศที่กล่าวมาแล้วนั้น พอจะสรุปได้ว่าตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับผลสำเร็จทางการศึกษา อาจเนื่องมาจากตัวประกอบจากตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ เพศ อายุ เชื้อชาติ ภูมิฐานะ คะแนนผลสัมฤทธิ์ในระดับที่ผ่านมา ความสนใจในอาชีพ ตัวประกอบจากสภาพทางครอบครัวและปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียน ได้แก่ อาชีพบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ปัญหาที่ผู้เรียนประสบ เช่น ปัญหาทางค่านิยม สุขภาพ การเงิน การปรับตัวในค่านิยมการเรียน ตัวประกอบที่เกี่ยวกับสภาพการศึกษาและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ระบบการเรียนการสอน หลักสูตร และระบบการวัดผลการเรียน

จากเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว จะพบว่าตัวแปรที่

^๑ Bill Glenn. Tillett, "Factors Associated With Success And Nonsuccess in A Criminal Justice Graduate Program" Dissertation Abstracts International Vol.42 No.04 (October, 1981), p.1514-A

เกี่ยวข้องกับการออกกลางคัน การสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา การสำเร็จ
 การศึกษาหลังกำหนดเวลา และปัญหาในการเรียนนั้นจะแตกต่างกันไปตามระดับ
 ของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จากผลการวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่าสาเหตุหรือตัว
 แปรที่เกี่ยวข้องกับการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา และหลังกำหนดเวลา
 ของครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น น่าจะเป็นตัวแปรที่มีลักษณะ
 คล้ายคลึงหรือแตกต่างจากตัวแปรตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นตามสาเหตุที่ค้นพบเฉพาะ
 กลุ่ม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้อาศัยเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวข้อง
 กับการสำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลาและหลังกำหนดเวลา ของครุศาสตรมหา-
 บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย